

Титово дјело и развој наше научне мисли

ВОЈНО ДЕЛО 6/1998.

Пуковник Миливоје Ореб

... Идеја и пракса суверене самосталности и равноправности уткана је у све токове нашег друштвеног развоја и у нашу позицију у свјетском социјализму и савременом свијету. Она се непрекидно богати новим садржајима и новим историјским облицима. Као што је јуче била претпоставка самобитности народноослободилачког рата, тако се и данас јавља као нужан увјет изградње социјализма на његовим властитим основама.

У чему је њена универзалност и дијалектичка животност?

Прије свега у дијалектичкој конкретизацији њене садржине као револуционарне антитезе сваком облику хегемонизма и доминације, а то све више постаје кључно питање судбине данашњег свијета и историјска шанса социјализма да, прерастајући у свјетски процес, новим односима превлада општу кризу садашње свјетске подјеле рада и међународних односа, а која се темељи управо на хегемонизму и доминацији. Овако схваћена суверена самосталност и равноправност суштинска је детерминанта наше концепције и праксе односа у комунистичком и радничком покрету, интернационалне солидарности и Титове политике несврстаности и филозофије мира.

Произлазећи из наше револуције и изражавајући унутрашњи развој нашег друштвеног система и Титову политику несврстаности и филозофију мира, и наша концепција и систем опћенародне одбране иманентно носе у себи суверену самосталност и равноправност као своју битну квалитативну одредбу и свој циљ.

Наиме, постаје све евидентнијим да се на филозофији доминације и хегемонизма заснивају и репродуцирају у новим облицима политике са позиција силе и војне стратегије различитих облика агресије. Насупрот томе, стратегија опћенародне одбране и опћенародног одбрамбеног рата може се консеквентно изграђивати, у данашње вријеме, једино на темељима које јој пружа политика несврстаности и антихегемонистичка и антидоминативна филозофија мира. То је данас револуционарна алтернатива опасности коју изазивају снаге контрареволуције у свијету да се први пут у историји човјечанства продуктивне моћи друштва, укључујући и науку, претворе у своју супротност – у силе тоталне деструкције. У томе је дубоки хуманистички смисао Титове филозофије мира и концепције опћенародне одбране.

С овим што смо у најкраћим потезима рекли о Титовом доприносу марксизму и наукама које се на њему темеље, хтјели смо указати на

слједеће чињенице: да Титово дјело има своје темељне теоријске и практичке премисе, које су досљедно развијане у овом четрдесетогодишњем периоду, да је Титово дјело теоретски и практички кохерентно и континуирано и, најзад, да Тито није само практични архитект наше револуције, него је уједно и њен мислилац и визионар, који није само примјенио марксизам на наше увјете, него га је и даље битно развио, обогатио новим сазнањима и новом праксом.

Велике Титове мисли, оживотворене у пракси нашег покрета и револуције, а изнад свега идеја о сувереној самосталности и равноправности, налазе свој одјек и свуда гдје социјализам враћа свој револуционарни, антидогматски, демократски и хумани лик. То је отуда што Титова мисао и пракса погађају бит савремености. Управо стога се ни домет Титове мисли и дјела не дâ ограничити просторно-временским координатама. Он им измиче, јер остаје отворен према револуционарним могућностима епохе у којој социјализам постаје темељним свјетским процесом...